

Dugo je Bjelovar bio grad, bez inicijative, bez duha, bez trunčice vjere, da možemo mijenjati stvari. Predugo smo mislili, da samo »oni drugi«, odlučuju i imaju svu moć, upravljati našim malim sudbinama. Grad mrtvila, ravnodušnosti i nekog čudnog sivila, koje se nadvilo, nad naše bjelovarsko nebo. Neizlaženje na izbore, razmišljanje, kako naš sitan glasić, ne vrijedi baš ništa i neka apatično – depresivna, pomirenost sa sudbinom, bilo je nešto tipično bjelovarski. I već pomalo iritantno.

Stvari, koje su se nedavno dogodile, pokazale su, kako je mnogima – DOSTA.

I već, kada sam se lagano pomirila, s tim stanjem kolektivne depresije i svijesti potpunog mirenja s postojećom situacijom, neki ljudi su pokazali, da imaju duha. I imaju želju, volju, hrabrost, odlučnost i veliko srce. Kao i onaj buntovni duh, koji nam toliko fali.

Ugodno su me iznenadili.

PREMA CILJU, SA ODLUČNOSTI U NAMJERAMA

Jesen je bila početak. S padanjem lišća s drveća, polako je padao i duh ravnodušnosti, koji je predugo, bio u nama. Bio je to početak inicijative za »spas bjelovarske bolnice«. Poneki entuzijasti velikog srca i otvorenog uma, pokazali su mnogima, da ne treba odustati i da se treba boriti. Onako kako možemo.

Grupa, koja je tada osnovana na facebooku, možda je bila samo bojažljivi početak, učenje

hodanja, nekim novim cestama. Iako se grupi tada priključilo, na tisuće članova, sa potpisivanjem peticije, nije išlo glatko. Previše lajkova, a premalo vjere, da zaista možemo. I da se ipak, ako smo u velikom broju, nas, mora poslušati.

Ali ta inicijativa, koja je prekinuta odlukama političara, bila je dobar primjer. Primjer, kako živimo u svijetu gdje se inicijative, protesti i peticije, ne događaju više, samo na ulicama. Mada je »ulica« najčešće korak naprijed i najmoćnije oružje. Živimo u svijetu, gdje se mnogo toga odvija upravo ovdje. U ovom malom virtualnom svijetu, ovdje ispred ekrana, gdje smo si možda daleko, a opet... tako blizu.

Ne možemo znati, što bi se dogodilo s bolnicom, da tada nisu postojali entuzijasti, koji su se usudili. Da nisu postojali ljudi, i koji su se angažirali. Možda bi scenarij bio isti, ali možda bi stvari, otišle u nekom sasvim, drugom pravcu. Nije niti važno, važno je da smo krenuli, pokrenuli se i izašli iz ustaljenih obrazaca razmišljanja.

O PROMJENI. KOJA JE IPAK MOGUĆA.

Sljedeća inicijativa bila je ona, koja je nedavno završila. Inicijativa, koja je također, započela ovdje i potrajala tri mjeseca. To je inicijativa protiv stradavanja, na križanju Južne obilaznice i Ulice Male Sredice. Nakon višegodišnjih stradavanja na toj cesti, gdje su mnogi teško nastradali, a neki poginuli, hrabri i odlučni pojedinci, odlučili su, pokušati. Smatrali su da bi kružni tok, na tom kritičnom mjestu, bio spas za mnoge. Pa su odlučili, to i tražiti.

Priključili su se mnogi, stajali s peticijom i uložili sate, svojeg slobodnog vremena. Ja im samo mogu reći... BRAVO.

Znam da su kroz tri mjeseca, sakupili dosta potpisa, mada im ne znam točan broj. Znam i da su na sjednici Gradskoga vijeća, predstavnici gradske vlasti rekli kako za kružnim tokom nema potrebe. Mnogi su tvrdili to isto, neki su ih čak i ismijavali, ali nisu ih uspjeli, zastrašiti ili obeshrabriti.

Bili su uporni, beskompromisni, odlučni u namjerama, dosljedni sebi i svojem zacrtanom cilju. I to je poanta cijele priče. Iako im iz sveg srca, želim uspjeh, mislim da su oni, svoj veliki uspjeh, već postigli. Samim svojim činom, akcijom, upornošću i nepokolebljivošću. Svojom vjerom u sebe. Svojom dosljednošću, kojom su i svima nama, pokazali da se, može.

NAŠ GLAS – NAŠ SPAS

Postoje još brojne druge stvari, koje nas pozivaju na akciju, angažiranost i inicijativu svih nas, koji ovdje živimo. Bolnica ili kružni tok, nisu nam naravno, jedini problemi. Ali tek, kada promijenimo svoj način razmišljanja, a svoju svijest, podignemo na jedan viši nivo, možda ćemo moći krenuti dalje.

Ove inicijative, samo su nam hvalevrijedni pokazatelji, kako još uvijek, postoje naši sugrađani, koji vjeruju. I možda će ih neki nazvati naivnima, zanesenima, sanjarima, ali ne smijemo zaboraviti, da su nekada davno, baš takvi, mijenjali svijet.

I da je u svakome od nas, mada je možda trenutno uspavan, upravo jedan sanjar i zanesenjak.

Revolucija se ne treba dogoditi na ulici. Ona ne treba biti krvoproliće, u kojem stradavaju ljudski životi. Ona se treba dogoditi, upravo u nama samima. Za početak. Pa ćemo onda tada, krenuti pametno, mudro i hrabro, u one druge revolucije, koje bi nam mogle naš život, učiniti boljim i ljepšim.

Podići svoj glas, tražiti nešto, već predugo se smatra, nepoželjnom kategorijom. No, jednom moramo shvatiti. Da ništa nećemo dobiti, ako to ne tražimo. Uporno i odlučno.

Možda ne od prve, možda će trebati mnoge bitke, da se dobije rat.

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 11 Travanj 2014 14:53 - Ažurirano Petak, 11 Travanj 2014 15:12

Ali vjerujem, da je to ispravan put. Tko god misli drugačije, samo je kukavica i nevjernik. Jer onaj, koji ne vjeruje svom podignutom glasu, koji se boji izreći glasno, viknuti jače ako treba, promjenu niti ne zaslužuje.

Možda će jednoga dana doći vremena, kada ćemo na internetu i društvenim mrežama, donositi neke važne odluke. Glasovati, potpisivati peticije i odlučivati o mnogim stvarima. Zasad, dok još uvijek, pobjeđuje »ulica« i starinski potpis na papiru, internet je dobar početak, za okupljanje istomišljenika i informiranje ljudi. Zašto ne iskoristiti tu mogućnost, ako je već imamo?

U nadi, da će ovakvih inicijativa, kao i hrabrih i odlučnih ljudi s vizijom, biti što više, usuđujem se reći, kako možda polako, ali ipak, idemo u nekom, drugom smjeru.

Možda puževim korakom, ali... kamenčić pokreće lavinu.

